Απάνθρωπο μοντέλο ζωής (Κωνσταντίνος Γανωτής)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Αυγούστου, 2020

Για τους νέους μας ξοδεύουμε πολλά χρήματα και κυρίως για τις σπουδές τους. Ξοδεύουμε περισσότερα για τις σπουδές και για την ψυχαγωγία τους παρά για την διατροφή τους. Νομίζουμε ότι με τις σπουδές τους θα εξασφαλίσουν την τροφή τους, με την ψυχαγωγία τους θ' αντέξουν τον κόπο των σπουδών τους. Όμως διαπιστώνουμε ύστερα με κατάπληξη ότι τα παιδιά μας ούτε ευτυχούν απ' το επάγγελμά τους, ούτε παρηγορημένα και ευτυχισμένα είναι με την ψυχαγωγία τους.

Κάνουν συχνά υστερικές εκδηλώσεις, για να πιστέψουν οι ίδιοι και να πείσουν τους άλλους ότι είναι ευτυχισμένοι. Κι όμως δεν είναι. Πλούσιους κάνουν τους ψυχίατρους και τις τραγουδίστριες χωρίς αποτέλεσμα και τα ναρκωτικά δεν έχουν όπως πρώτα τους περισσότερους πελάτες ανάμεσα στον υπόκοσμο, τους έχουν ανάμεσα στους κοσμικούς κύκλους.

Τι άλλο θέλουμε για να πειστούμε ότι το μοντέλο ζωής που διαλέξαμε, αγαπήσαμε και ακριβοπληρώσαμε, δεν μας ταιριάζει, είναι απάνθρωπο και μας αρρωσταίνει; Κι όμως εμείς το ανεχόμαστε, το γλυκοκοιτάζουμε, αλλά την ίδια ώρα μπροστά στα βαριά νοσηρά αποτελέσματα στην υγεία και στις σχέσεις των παιδιών μας επιστρατεύουμε την υποκρισία μας και πολεμάμε να αποτρέψουμε τα παιδιά μας από την παράδοσή τους σ' αυτό και συνήθως βέβαια δεν πετυχαίνουμε τίποτα.

Τελικά ελεγχόμαστε ως κοινωνία, που ζητάει να κρατήσει κάποια εξωτερικά σημάδια της προγονικής μας παράδοσης, με τα οποία όμως δεν μπορούμε να πείσουμε τα παιδιά μας. Κι από τη δική μας ραθυμία αφήνουμε αδύνατη τη νεολαία μας μπροστά στην πρόκληση του μηδενισμού και ενώ υποφέρουμε χωρίς αποτέλεσμα, δεν αποφασίζουμε να πάρουμε στα σοβαρά τη σωτηρία μας.

Δεν έχουμε καταλάβει ότι η αλλαγή που έγινε στον κόσμο είναι πολύ μεγάλη και ασήκωτη με το βάρος της. Η αποθέωση της στιγμιαίας ηδονής και του επιδερμικού αισθήματος καθώς και η περιθωριοποίηση κάθε πνευματικού ενδιαφέροντος επεκράτησαν τόσο γρήγορα γιατί τα γέννησε η ευημερία των εφευρέσεων και τα καλλιέργησε η θριαμβεύουσα τηλεόραση. Έτσι δεν μπορούμε να γευόμαστε με κρυφή χαρά τα ωραιοποιημένα πρόστυχα δώρα της αστικής προόδου και την ίδια ώρα νάχομε και τη συνείδηση ήσυχη σαν περίπου αθώοι.

Κάποια στιγμή (και μάλιστα σύντομα) θα πρέπει να μετανοήσουμε λεβέντικα και να θυμηθούμε εκείνο το "Θεός των πατέρων ημών" που ακούγεται συχνά στις εκκλησιές. Μα να χάσουμε, αδερφοί μου, να χάσουμε τα παιδάκια μας (μαζί με τις ψυχές μας) για μια υπόκριση του μοντερνισμού; Γιατί πραγματικά υποκρινόμαστε τους μοντέρνους· μέσα οι καρδιές μας είναι πολύ συντηρητικές.

Τι κακό είναι άλλωστε να συντηρείς ό,τι σε παρηγορεί; Αλήθεια, ένα αθώο και ευλαβικό (και φιλότιμο) βλέμμα του παιδιού μας δεν αξίζει τον ουρανό με τ' άστρα όλα; **Γιατί πληρώνουμε εκατομμύρια για να προστυχέψουμε τα παιδιά μας;** Αφού τ' αποτελέσματα είναι τόσο πικρά, σε τελική ανάλυση ποιον πάμε να ευχαριστήσουμε;

Και μια υστερόγραφη συμβουλή. **Αυτά που λέμε τύπους στην παράδοσή μας έχουν τόσο έντονη την οσμή της ουσίας, που μόλις τα πιάσουμε, πετούνε ρίζες και βλαστούς. Δοκιμάστε τα**.

(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org*)*